

Mỗi Một Câu Thơ Một Dòng Sông Nước Mắt

Tự dưng bạn tôi hỏi: “Mày có nhớ tao không?”. Tôi nhìn bạn, lạ lùng, đang gần bên sao hỏi?

Nhưng mà tôi không nói câu đó với bạn đâu. Chúng tôi đang bên nhau, thời gian đang trước mặt...

Một cơn mưa lác rác, thấy trời như buồn buồn, thấy đất như dễ thương, thấy mù sương...khói thuốc!

Biết thuốc là độc dược mà hai đứa hút hoài...thả khói huyền lên cây, thả cho đầy con mắt...

Tôi rất sợ xa cách, mà đã cách xa rồi! Quê Hương tôi, núi, đồi, Quê Hương tôi đồng mạ...

Tôi hét gần bên Má. Má chưa hỏi một lần: “Con có nhớ Má không?”. Quê Hương cũng không hỏi...

Vậy mà xa vời vợi. Vậy mà đây là đâu? Bạn tôi hỏi một câu, tôi vò đầu...tóc rối...

Hãy nhìn những con suối chúng quanh co trong rừng. Chúng sẽ thành con sông. Chúng sẽ đi ra biển...

Tất cả rồi tan biến vào một hoàng hôn nào...Không ai nói lời chào, chỉ sóng gào sóng thét!

Năm bảy lăm chấm hết. Trước đó là thần nhiên. Người ta sống để quên mình đang trong lửa đạn!

Sau bảy lăm cố gắng sống mình chỉ biết mình. Sống vì biết làm thình. Sống đừng ai thắc mắc...

Một Việt Nam thống nhất sao Quê Hương rã rời! Bạn hỏi bạn tôi ơi, cuối trời hay cuối biển?

Trần Văn Lệ

